

S T I C H T I N G T H O M A S B O U W P R O J E C T E N .

NIEUWSBERICHT no. 1. Maart 1993

Het eerste nieuwsbericht van de Stichting Thomas Bouwprojecten,
het voormalige bouwfonds van de Sint Thomas Stichting voor Jongeren.

Waarom nu twee stichtingen ???

A. Omdat nu voor de sponsors duidelijk is wat met het geschonken geld gebeurt.

Door de St. Thomas Stichting voor Jongeren wordt dit besteed voor voedsel, kleding en onderwijs voor de geselecteerde kinderen.

Door de Stichting Thomas Bouwprojecten wordt dit geld besteed aan projecten, zoals gebouwen, watervoorzieningen enz.

B. Omdat de manier van fondsverwerving voor beide stichtingen verschillend is.

De St. Thomas Stichting heeft een bestand aan donateurs welke periodiek een bedrag geven. De STB werft haar fondsen meer projektgericht via akties op scholen bedrijven enz.

C. Door het naast elkaar opereren van beide stichtingen kan ieder zijn specifieke deskundigheid bezitten. Zo zijn de drie leden van het bestuur, de projektkoördinator en de meeste leden van de Raad van Advies uit de bouwwereld afkomstig.

Spreiding van werkzaamheden geeft bovendien de mogelijkheid méér projecten aan te pakken.

Beide Stichtingen richten zich op dezelfde doelgroep; kansarme kinderen in India, waarbij beider werkgebied zich, althans voorlopig, beperkt tot steun aan de Congregatie van Franciscanessen van St. Joseph, een uitsluitend Indiase orde, in 1883 gesticht door de Nederlander Jan Aelen.

Deze, nog groeiende congregatie van ongeveer 450 nonnen brengt, ook volgens eigen bevindingen, haar doelstellingen in praktijk; een leven in eenvoud, geheel gericht op de ontwikkeling van kansarmen in de Indiase samenleving. In het bijzonder doen zij dit door het beheren van scholen voor meisjes, waarbij geen onderscheid wordt gemaakt in religie of kaste-achtergrond.

Voor wezen, halfwezen en meisjes van zeer arme ouders hebben de zusters op verschillende plaatsen bij hun scholen een internaat.

De zusters ontvangen van de Overheid een salaris voor zover ze als lerares werkzaam zijn op hun scholen. Voor de bouw van scholen, internaten en de eigen huisvesting wordt geen enkele overheidssteun ontvangen en zijn de zusters geheel afhankelijk van bronnen van buitenaf. Omdat de zusters met hun scholen vooral in de arme wijken en gebieden zitten zijn de inkomsten uit ouderbijdragen vrijwel nooit meer dan 10% van wat nodig is.

In feite wordt het werk van deze zusters buitengewoon beperkt door gebrek aan fondsen. De huisvesting in scholen, internaten en kloosters is op veel plaatsen ronduit slecht te noemen.

Door hier iets aan te doen is de Stichting Thomas Bouwprojecten in staat om een effectieve bijdrage te leveren aan de ontwikkelingshulp aan de derde wereld.

Omdat deze stichting geheel uit vrijwilligers bestaat en de onkosten, zoals de reiskosten naar India, gemakkelijk uit de rente van de aanwezige kasgelden kunnen worden betaald, kan gesteld worden dat 100% van het geschonken geld ook daadwerkelijk aan projecten besteed wordt. Bedragen, ontvangen uit akties waarbij de bevolking in Nederland is betrokken, bijv. op scholen, worden door het Ministerie van Buitenlandse Zaken verdubbeld. Wel een bewijs dat onze Overheid het belang van dit soort kleinschalige ontwikkelingshulp inziet.

Het steunen door middel van bouwprojecten heeft een gunstige invloed op de ekonomie ter plaatse, het stelt een aantal mensen in staat gedurende de bouwtijd de kost te verdienen.

Bouwen in India betekent bovendien dat voor een bepaald bedrag minstens vijf maal zoveel bouwvolume kan worden gerealiseerd dan met datzelfde bedrag in Nederland. De eenvoudiger bouw en vooral de zeer lage lonen spelen hierbij een rol.

Welke aanpak gaat de Stichting Thomas Bouwprojecten volgen ?

1. Door bezoeken en gesprekken ter plaatse na te gaan waar de urgenties binnen de congregatie liggen, en daaruit een keuze maken.
2. Het verwerven van fondsen in Nederland voor de uitvoering van de uitgekozen projecten.
3. Het aanbesteden en laten uitvoeren van deze projecten, daarbij gebruik makend van plaatselijke aannemers en enkele deskundige vertrouwensmensen ter plaatse.
Tijdens periodieke bezoeken vanuit Nederland, het kontoleren van de voortgang, de kwaliteit en de bouwkas.
4. Het periodiek rapporteren naar de sponsors.
5. Het onderhouden van een blijvend kontakt met de gebruikers van het betreffende projekt door zowel de stichting als, waar mogelijk, de sponsors.

Een werkwijze zoals met goed gevolg toegepast voor het projekt in Avadi.

De Stichting Thomas Bouwprojecten, in naam van:

- Cor Schiebroek uit Best, voorzitter van het bestuur,
- Cor Heeren uit Vught, secretaris-penningmeester,
- Jan van Pinxten uit St. Michielsgestel bestuurslid, en
- Hans Schiebroek uit Eersel, projektleider,

wil zich met overgave richten op haar taken maar is zich ervan bewust dat ook UW steun daarbij niet gemist kan worden !

Stichting Thomas Bouwprojecten

sekretariaat: Postbus 5
5270 AA St. Michielsgestel
telefoon 04105 - 19009
telefax 04105 - 13034

STICHTING THOMAS BOUWPROJECTEN.

Van 8 januari tot 7 februari 1993 bracht ir. J.A.M. Schiebroek een bezoek aan Zuid India met als voornaamste doel, het inwinnen van informatie over de bestaande en mogelijk toekomstige projecten.

Ruim vantevoren had ik een programma met tijdschema gemaakt en dit naar de zusters opgestuurd. Hierdoor kon ik mijn programma van ruim dertig punten binnen drie weken afronden en de laatste week met Leida van den Berg en Jaqueline van der Tol, twee bestuursleden van de St. Thomas Stichting voor Jongeren, de, voor hen interessante plaatsen nogmaals bezoeken.

De bestaande en mogelijk toekomstige projecten welke ik bezocht heb volgen hierna, met korte toelichting.

1. Avadi. kindertehuis.

Dit kindertehuis is sinds maart '92 in gebruik en funktioneert volgens de zusters en naar eigen waarneming goed. Heel positief was de konstatering van Sr. Fatima dat de studie-resultaten van de kinderen sinds ze de beschikking hebben over het gebouw, stukken vooruit zijn gegaan. Het aantal kinderen bedraagt nu 60, zodat nog een flink aantal meisjes kan worden aangenomen voordat het maximum van ongeveer 100 is bereikt. Ieder jaar omstreeks mei-juni worden er een aantal nieuwe meisjes toegelaten.

De tuin voor het gebouw was inmiddels aangelegd en is een succes. Veel bloemen en groenten, zoals tomaten en over een paar jaar, als de bomen wat groter zijn, fruit.

Ik heb, vanaf de vorige controle, alle bouwrekeningen weer doorgenomen en de bouwkas afgesloten. Het verschil tussen inkomsten uit Nederland en het totaal van alle bouwrekeningen bedroeg 2549 Rupees in het voordeel van de zusters. Dat verschil (ongeveer 165 gulden) heb ik alsnog uitbetaald. In overleg met Fr. D'Souza is besloten nog een paar laatste werkjes uit te laten voeren, in totaal voor zo'n 2500 gulden.

Omdat door de bouw van het kindertehuis een aantal klaslokalen van de lagere school moesten vervallen zijn nu 4 klassen gedwongen in de open lucht les te volgen. Er is weliswaar begonnen met het uitbreiden van het aantal klaslokalen met 12, doch halverwege de bouw is het geld op en ligt de bouw stil. Voor de afbouw van de school is nog zo'n 38.000 gulden nodig. De zusters hebben mij gevraagd zo mogelijk financieel te helpen.

2. Vepery. kindertehuis.

Omdat de bouw van dit projekt nog steeds niet kon worden gestart door het niet verlenen van de bouwvergunning heb ik Fr D'Souza gevraagd hoe we uit deze impasse kunnen geraken. Omdat op 24 april de zomer-vakantie begint en dat de beste datum is om met de bouw aan te vangen, heeft hij me toegezegd er zijn uiterste best voor te doen dat vóór deze datum de toestemming wordt verkregen.

Dat de beschikbare ruimte op het terrein van het scholencomplex in Vepery zeer beperkt is kan men gewaar worden tijdens de dagelijkse openingsceremonie vóór het begin van de lessen. Het voorterrein is dan werkelijk geheel opgevuld met dicht opeen staande meisjes. Deze school, in het hartje van Madras, heeft ook dringend behoefte aan een gebouw met vaklokalen en een multi-funktionele ruimte. Er is een soort aangrenzend binnenterrein gekocht waarop een gebouw met dat doel zou passen. Een ontwerp met kostenbegroting zijn gemaakt. Bouwkosten fl. 135.000,- Uit eigen activiteiten zoals fancy-fairs, loterijen enz. zou mogelijk 10% van dit bedrag bijeen gebracht kunnen worden. Voor de rest van het bedrag hebben de zusters hun hoop op onze stichting gericht.

3. Sint Thomas Hospital - Madras.

Het St. Thomas Hospital, geleid door Dr. Sr. Mary Rexline, gelegen nabij de St. Thomas Mount even buiten de stad Madras, is het enige ziekenhuis van de Franciscanessen van St. Joseph en is nog volop in ontwikkeling. Het ziekenhuis staat open voor iedereen, hindu's, moslims, christenen, rijk en arm. Om kosteloze hulp aan arme, dus niet betalende patiënten blijvend mogelijk te maken wil men ook betalende patiënten aantrekken en is het nodig daar ook de nodige voorzieningen voor te hebben.

Tijdens mijn aanwezigheid daar werd een nieuwe afdeling geopend met een aantal vrij luxe kamers met balkon, speciaal voor de beter gesitueerde Indiers. Omdat dit streven naar financiële onafhankelijkheid een goede zaak is, is aan deze bouw voor fl. 25.000,- via de stichting bijgedragen.

De volgende uitbreiding van het ziekenhuis is een bouwblok waarin het laboratorium, de apotheek en de röntgen-afdeling. Deze uitbreiding gaat naar schatting fl. 80.000,- kosten inclusief de inrichting. Onze stichting gaat ook hierbij helpen en fl. 25.000,- zijn hiervoor inmiddels overgemaakt.

In de toekomst wachten nog de realisatie van een hellingbaan, een lift is erg kostbaar en niet voldoende bedrijfszeker, verder enkele dienstwoningen en een gebouw waarin de verpleegstersopleiding zal worden ondergebracht.

Het St. Thomas Hospital heeft een centrale en erg belangrijke functie binnen de eigen congregatie. Het is, meer nog dan het "moederhuis" het trefpunt waar zusters, ook van andere congregaties en ook priesters uit het bisdom Madras elkaar ontmoeten als ze er zijn voor behandeling of medisch onderzoek.

4. Ennore.

Dit vissersdorp ligt op ongeveer 20 km. ten Noorden van Madras.

De zusters hebben daar o.a. een naai-instituut voor oudere meisjes en er is een "produktie-afdeling", waar 10 jonge vrouwen draagtasjes maken. Deze vrouwen verdienen daar 15 rupees per dag mee, dus 1 gulden. In dit naai-instituut, dat ook een belangrijke sociale functie in de betreffende buurt vervult, is geen enkele akkomodatie voor de zusters die daar leiding geven. Om hierin te voorzien wil men een verdieping op het bestaande gebouw toevoegen, hetgeen ongeveer fl. 50.000,- zal gaan kosten. Voor dit projekt zijn nog geen fondsen aanwezig, hoewel het een urgent projekt is dat we graag zo snel mogelijk zouden willen starten.

In Ennore, op een andere lokatie, is nog behoefte aan een klein kloostergebouw omdat de zusters daar nu in het schoolgebouw zelf wonen en er dringend behoefte bestaat aan de ingenomen klasruimten.

5. Pulicat.

Nog iets verder noordelijk aan de kust ligt het vissersdorp Pulicat, in een zeer arme, geïsoleerd liggende streek, waar de Hollanders vanaf ongeveer 1620 tot 1795 een fort bezaten waarvan het kerkhof zeer goed bewaard is gebleven. Boven de poort staat het jaartal 1656 en de tekst: "SALIGH SIJN SE DIE IN DEN HERE STERVEN SIJ RUSTEN VAN HAREN ARBEIT". In dit dorp hebben de zusters een klooster met naaischool en een lagere school. Ze zouden daar graag een internaat willen bouwen voor de uitzichtloze gevallen onder de kinderen die anders niet naar school kunnen. Er is een optie op een zeer geschikt terrein daarvoor, heel centraal gelegen doch er zijn nog enkele onzekerheden. Indien dit, of een ander terrein kan worden verworven zal dit een goed projekt zijn om een zeer arme groep kinderen te steunen.

6. St. Louis Convent Madras.

Niet ver van het St. Thomas Hospital, aan de voet van de Sint Thomas Mount, waar volgens de overleveringen de apostel Thomas, "de ongelovige", met een lans zou zijn doorstoken en gedood, daar hebben de zusters Franciscanessen van St Joseph hun "moederhuis". Hier woont de Generaal Overste Sr. Mary Cyrilla, en is de centrale administratie en een gedeelte van de zusteropleiding gevestigd. De zusters hebben daar ook een lagere school. Hier was ik ook uitgenodigd voor een bezoek en ook hier weer een aantal urgente zaken:

- Een behoorlijke sanitaire voorziening voor de meer dan duizend jongens en meisjes van de school. Een beschrijving wat er nu is wil ik u besparen. Ik heb enkele voorbeelden gezien van hoe het zou moeten en kunnen en ben van plan een voorstel van een behoorlijke sanitaire voorziening te maken en te proberen die gefinancierd te krijgen.
- De afbouw van twee klaslokalen. Er is grote behoefte aan klaslokalen zoals overal, en er zijn er twee gebouwd, er is evenwel geen geld om ze af te werken. Het werk ligt dus stil. Er is naar schatting nog fl. 6500,- nodig.
- Omdat er te weinig water is, de aanleg van een nieuwe waterput, kosten ongeveer fl. 6000,-

7. Perambalur.

In Perambalur, ongeveer 250 km. ten zuiden van Madras, een provincie-stadje, hebben de zusters een klooster met scholengemeenschap en internaat. In Elambalur, daar 10 km. vandaan, langs de hoofdweg Madras Trichy hebben ze een groot landbouwterrein met daarop een pas gebouwde school, welke op het moment dat ik er was nog werd uitgebouwd.

In Elambalur willen de zusters graag een bejaardentehuis beginnen. Er is een groeiende groep bejaarden die niet meer door hun familie wordt onderhouden en verzorgd, en dan geheel afhankelijk zijn van de eventuele goedheid van de burens. Ik heb zeer trieste gevallen gezien. In eerste instantie willen ze beginnen met een voorziening voor 15 mannen en 15 vrouwen. Ook hiervoor ga ik een voorstel maken. Ik schat de totaalkosten voor dit projekt nu op fl. 130.000,-. Het management wordt door de zusters gegarandeerd en ik hoop sponsors voor deze hoogst-noodzakelijke voorziening te vinden.

De drinkwatervoorziening voor de kinderen in Perambalur is erg moeilijk. De waterput levert alleen brak water op, zodat al het drinkwater moet worden aangekocht via tankwagens. De zusters willen zelf het drinkwater aan gaan voeren vanaf Elambalur met een traktor met water-trailer. De traktor kan dan ook worden gebruikt voor het bewerken van hun landbouwgrond. Een aanvraag voor de financiering van traktor,

watertrailer en een ondergronds waterreservoir is ingediend bij de Stichting Steun door Rabobanken, hopelijk met sukses. Deze stichting heeft al fl. 6000,- geschonken voor de watervoorziening van de school in Elambalur.

8. Jolarpet.

Jolarpet ligt op 200 km. ten westen van Madras en is een spoorwegknooppunt. Er wonen vrijwel uitsluitend arme mensen, waaronder veel spoorwegaarbeiders.

De zusters willen daar hun middelbare meisjesschool uitbouwen tot een "higher secondary school", beter onderwijs geeft betere kansen voor de toekomst. Er is een mooi bouwplan met begroting, er is een fraai bouwterrein met omheiningmuur, er is zelf al een sanitairgebouw voor de nieuwe school gebouwd, maar voor het schoolcomplex zelf ontbreken de benodigde 365.000 gulden. Voorlopig lijkt dit projekt buiten bereik van onze stichting.

9. Institute for the blinds Madras.

Dit is een van de bekendste opleidings-instituten voor blinden in India, geleid door Belgische en Indiase zusters. De overheid steunt dit instituut maar niet een groep van ongeveer 60 blinde vrouwen die na hun opleiding zijn blijven "hangen" omdat ze nergens terecht konden, soms door een dubbele handicap. Deze groep vrouwen wordt verzorgd door zuster Madaleine, een Belgische non, en ondersteunt ook vanuit Nederland. Deze vrouwen voorzien gedeeltelijk in hun eigen onderhoud door het maken van eenvoudig weefwerk, zoals dweilen en handdoeken. Nu wordt dit werk voor steeds meer van de ouder wordende vrouwen te zwaar. Om deze reden wordt nu een kantklos projekt gestart waarbij een aantal van deze vrouwen een opleiding krijgen in het kant klossen en daarna kant gaan maken dat wordt afgenomen door de Belgische zusters die elders in Zuid-India al een kantklos-atelier bezitten. Voor dit projekt heb ik een tekening, omschrijving en kostenbegroting gemaakt, waarna via "De Wilde Ganzen" hiervoor actie zal worden gevoerd. Onze stichting blijft hier dus verder buiten.

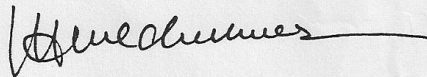
10. Projekt voor straatmeisjes in Madras.

Het projekt voor de vodenrapertjes van de pater salesiaan Vincent Xavier heeft een zekere bekendheid. Het werk dat de zusters salesianen doen voor de straatmeisjes in het centrum van Madras is veel minder bekend. Meisjes, van hun ouderlijk huis in een of ander dorp op het platteland weggelopen uit een uitzichtloos bestaan in de hoop het in de stad te "maken", Stadsmeisjes die het op school niet halen en als "drop outs" op straat rondzwerven en meisjes, met hun familie naar de stad gekomen, gevlucht door de droogte of in de verwachting in de stad werk te vinden en op de trottoirs leven, al dit soort meisjes worden door de zusters opgevangen en geholpen door hen een slaapplek en voedsel aan te bieden. Ook proberen ze deze meisjes weer naar school te laten gaan, Vooral belangrijk is het dat ze een of andere vakopleiding krijgen om zo een baan te vinden en hun familie kunnen helpen te overleven.

Deze zusters willen daarom een centrum voor beroepsopleidingen bouwen in Poonamalee, even buiten Madras. Ik heb dat projekt, waarvoor ze geen overheidssteun ontvangen, ingediend bij de Stichting Kinderpostzegels Nederland in de hoop en in de verwachting dat dit zeer goede projekt hierdoor zal worden gesteund.

Behalve projekten bezoeken heb ik gedurende mijn reis uiteraard nog wel wat anders ook gedaan. Bijvoorbeeld heb ik nog nooit zoveel Nederlanders ontmoet in Madras dan op deze reis. Vorige keren zag ik hooguit alleen pater Schlooz, nu ontmoette ik behalve hem Jaques en Rosemary Boels, van de Stichting Pater Schlooz, Patricia Wilken en Conny Tuin van de Stichting Emaus en Leida van den Berg en Jaqueline van der Tol van de Thomas Stichting voor Jongeren, onze zusterstichting dus. Heel goede prettige en waardevolle kontakten. Verder was ik zo gelukkig eindelijk een professionele voorstelling bij te kunnen wonen van de klassieke Indische dans, de Bharata Natyam. In deze, oorspronkelijk tempeldansen, wordt in tamil of sanskriet, een verhaal uit een van de zeer oude heilige hindu-boeken voorgedragen. De belevenissen van de betreffende god of godin worden heel expressief door een of meer danseressen uitgebeeld. Een orkestje met Indische instrumenten vormt de begeleiding. De danseressen in hun prachtige kleurrijke kleding bewegen hierbij met perfecte beheersing van het lichaam, waarbij vooral de handen en ogen een rol spelen. De voorstelling was in een oud zaaltje met harde stoelen voor een zeer aandachtig Indisch publiek en het was fantastisch !! Zo valt er ook het een en ander te genieten in dit land met zijn oeroude en rijke cultuur ! De konklusie van mijn reis moet zijn dat er veel projekten onze kant zijn uitgekomen. Veel werk dus voor de jonge stichting, een ware uitdaging !!

Eersel, februari 1993.

(Hans Schiebroek)